

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **COQUI WORLD s.r.o.**, IČO: 29060362, se sídlem Vyšehradská 1349/2, Praha, zast. JUDr. Petrem Holým, advokátem, se sídlem Místecká 567, Praha 9, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6 – Bubeneč, za účasti osoby zúčastněné na řízení CROCS, Inc., se sídlem 6328 Monarch Park Place, Suite 200, Niwot, Colorado 805 03, Spojené státy americké, zast. Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem, se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 3. 6. 2016, č. j. O-472613/D16001977/2016/ÚPV, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 9. 2020, č. j. 8 A 135/2016 – 141,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Předseda žalovaného v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2015, č. j. O-472613/D012268/2014/ÚPV (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž na základě návrhu osoby zúčastněné na řízení rozhodl o prohlášení kombinované ochranné známky č. 311718 žalobce v provedení:

za neplatnou s účinky *ex tunc* podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž namítl, že přihláška jeho ochranné známky byla nepochybně podána v dobré víře a navrhovatel (osoba zúčastněná na řízení), jejím prostřednictvím nebyl nijak poškozen. Navrhovatel nedoložil, že své namítané nezapsané označení

v České republice v době před podáním ochranné známky užíval. Žalovaný chybně zhodnotil předložené důkazy a založil své rozhodnutí na neprokázaných skutečnostech. Nebylo prokázáno, že by porovnávaná označení vyvolávala natolik podobný dojem, aby si je průměrní spotřebitelé spojili, a přihlašovatel (žalobce) tak mohl jakkoliv těžit ze známosti nezapsaného označení navrhovatele nebo parazitovat na jeho pověsti. Navrhovateli vzhledem k odlišnosti předmětných označení nemohla vzniknout žádná újma.

[3] Pokud navrhovatel neprokázal prioritní práva k tomuto označení, je zřejmé, že žalobce do nich nemohl zasáhnout, ani se o to pokusit prostřednictvím podání přihlášky ochranné známky ve zlé víře. Není správný závěr žalovaného, že z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jasně vyplývá závěr o tom, že navrhovateli svědčí dostatečně silná práva k nezapsanému označení navrhovatele, které před podáním přihlášky napadené ochranné známky údajně užíval na území České republiky. Žalobce dále namítl, že žalovaný označil jako relevantní důkazy k prokázání užívání nezapsaného označení navrhovatele doklady, které ho z větší části vůbec neobsahují, popřípadě se nevztahují k území České republiky (ochranné známky „CROCS“ a

jsou na nich vyobrazeny odděleně, nikoli společně, jedná se o důkazy v anglickém jazyce, což svědčí o tom, že nebyly určeny pro český trh, týkají se progapagace značky mimo Českou republiku, pochází z doby po podání přihlášky ochranné známky).

[4] Žalobce nemohl o existenci nezapsaného označení navrhovatele vědět a seznámit se s ním, neboť jej navrhovatel neužíval na území České republiky před datem podání přihlášky ochranné známky žalobce. Doklady předložené navrhovatelem jednotlivě ani ve vzájemné souvislosti tuto skutečnost neprokazují. Žalobce v rozkladu detailně rozebral všechny doklady, které byly v prvostupňovém rozhodnutí označeny jako prokazující užívání nezapsaného označení, a uvedl skutečnosti svědčící o opaku. Neobstojí proto závěr žalovaného, že žalobce v rozkladu pouze obecně tvrdil, že doklady předložené navrhovatelem neprokazují, že se mohl žalobce s užíváním tohoto namítaného nezapsaného označení navrhovatele před podáním přihlášek napadené ochranné známky seznámit.

[5] Navrhovatel pouze zcela účelově spojil dvě své ochranné známky tak, aby se vzhledem co nejvíce přiblížily ochranné známce žalobce. Při volbě své ochranné známky žalobce nemohl záměrně volit její podobu tak, aby vyvolával asociaci s nezapsaným označením navrhovatele, neboť toto jím v době podání přihlášky ochranné známky nebylo vůbec užíváno. Navrhovatel se zjevně uměle snaží vytvořit označení co nejpodobnější napadené ochranné známce tak, aby žalobci jako svému konkurentovi zabránil v jejím dalším užívání. Navrhovatel vystupoval proti žalobci před žalovaným i Evropským úřadem duševního vlastnictví (EUIPO) již v mnoha jiných řízeních, ve kterých se domáhal zamítnutí či zneplatnění ochranných známek žalobce, avšak nikdy neuspěl. Existuje tak celá řada rozhodnutí, v nichž bylo žalovaným či EUIPO

pokračování

stanoveno, že napadená ochranná známka žalobce či označení jí velmi podobná jsou odlišná a nezaměnitelná s ochrannými známkami navrhovatele. Uvedená rozhodnutí se přitom zabývala označeními v jejich celistvé podobě, tak i jejich jednotlivými prvky.

[6] Žalovaný měl s ohledem na zásadu právní jistoty a předvídatelnosti správních rozhodnutí i v této věci rozhodnout o odlišnosti ochranné známky žalobce od ochranných známek navrhovatele a předmětného nezapsaného označení. Žalovaný tak zcela neopodstatněně nevzal při rozhodování v úvahu svoji předchozí rozhodovací praxi. Pokud si spotřebitelská veřejnost předmětná označení z důvodu jejich nepodobnosti nespojí, je zřejmé, že na straně navrhovatele nemůže dojít k žádné újmě. Navrhovatel nepředložil v řízení jediný důkaz, který by prokazoval, že přihláška napadené ochranné známky nebyla podána v dobré víře.

[7] Žalobce dále vyjádřil nesouhlas se závěrem žalovaného, že ochranná známka žalobce a nezapsané označení navrhovatele (osoby zúčastněné na řízení) vyvolávají podobný celkový dojem a v jejich celkovém dojmu jsou údajně odlišné vizuální znaky obou označení potlačeny velkým množstvím znaků společných. Předestřel v této souvislosti důvody, pro které se obě označení odlišují, poukázal na závěry uvedené v rozsudku NSS ze dne 23. 4. 2010, sp. zn. 5 As 17/2009, a konstatoval, že i kdyby práva k prioritnímu značení navrhovatele byla prokázána (což se nestalo) a žalobce o označení navrhovatele věděl, nemohl by přihlášku své ochranné známky podat ve zlé víře. Obě předmětná označení totiž nejsou identická ani zaměnitelně podobná. Žalovaný založil své rozhodnutí na údajné nedobré víře žalobce, aniž by v celém řízení byl předložen jediný důkaz, který by tuto nedobrou víru prokazoval.

[8] Městský soud v Praze nadepsaným rozsudkem žalobu zamítl. Poukázal na závěry doktríny a rozsudek NSS ze dne 7. 11. 2012, č. j. 9 As 123/2011 - 107, týkající se posuzování dotčenosti na právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře. Konstatoval, že v posuzované věci jde o to, nakolik napadená ochranná známka žalobce může v relevantním spotřebiteli vyvolat asociaci s výrobky navrhovatele, a tím získat neoprávněnou výhodu pro žalobce. Navrhovatel (osoba zúčastněná na řízení) relevantními doklady prokázal své tvrzení, že tato asociace s jeho výrobky vzniká u spotřebitele právě tím, že žalobce záměrně zvolil pro svou ochrannou známku kombinaci obrazového prvku a slovního prvku, tj. prvků obsažených v jeho dvou starších ochranných známkách, které získaly věhlas a vysokou rozlišující schopnost a které používá, jak samostatně, tak společně v různé kombinaci (nad sebou, vedle sebe v různém pořadí).

[9] Žalovaný zcela přihlédl k tomu, že ochranné známky osoby zúčastněné na řízení nabyly v průběhu času vysokou rozlišovací způsobilost. V tomto řízení není otázka nebezpečí záměny dvou ochranných známek posuzována, nicméně skutečnost, že se namítané nezapsané označení skládá z vysoce distinktivních ochranných známek, což zvyšuje riziko připodobnění, a žalobce přihlásil svou ochrannou známku ve stejném formátu (tj. obrazový prvek nad slovním prvkem), je podle městského soudu nutno vzít v úvahu jako okolnost zlou víru potvrzující.

[10] Napadená ochranná známka s ochrannými známkami zúčastněné osoby samotnými shledána podobnou nebyla. Avšak tato kombinace dvou prvků (obrazového a slovního) umocňuje podobnost s namítaným nezapsaným označením. Právě v tomto detailu tkví rozdíl mezi důvody zneplatnění uvedeným v § 7 odst. 1 písm. a) a k) zákona o ochranných známkách.

[11] Navrhovatel prokázal, že tyto vysoce rozlišující ochranné známky (obrazová a slovní v předmětném grafickém provedení) jsou v souvislosti s jeho výrobky používány a to ať už odděleně jako zapsané ochranné známky, nebo jako nezapsané označení společně vedle sebe, nad sebou, za sebou a to v jakémkoliv pořadí, a že žalobce o tom věděl nebo vědět měl a mohl.

[12] Česká veřejnost ochrannou známkou „CROCS“ a namítanou ochrannou známkou

jednak samostatně, jednak společně ve vzájemném spojení, zejména v podobě

zná a spojuje si je s výrobky navrhovatele. Žalovaný zcela správně dovedl, že pokud je před zápisem přihlášené ochranné známky znala česká veřejnost, musel je znát i žalobce jakožto výrobce obuvi, a to i s ohledem na jím nabízené výrobky, které jsou výrobkům navrhovatele hodně podobné. Proto závěr žalovaného o vědomosti žalobce o užívání matoucím způsobem podobného označení ze strany osoby zúčastněné na řízení je zcela namístě.

[13] I když v jiném řízení bylo rozhodnuto, že ochranná známka žalobce není podobná namítaným ochranným známkám, přesto lze dojít k závěru, že navrhovatel, kterému svědčí starší práva k nezapsanému označení, může být na svých právech dotčen. Proto závěr žalovaného ohledně určité vizuální podobnosti přihlášené ochranné známky a staršího nezapsaného označení, která je dostatečná k tomu, aby mohla u relevantní spotřebitelské veřejnosti vyvolat podobný celkový dojem, tedy že může být matoucí, je správný. Bylo na žalobci, aby tvrdil a prokazoval skutečnosti, ze kterých by šlo dovést jeho dobrou víru, resp. nedostatek nepoctivého záměru, žalobce však žádné takové skutečnosti netvrdil.

[14] Žalobcem uvedené obdobné ochranné známky – kombinace obrázku se zvířecím motivem v kruhu se slovním prvkem pod ním, sice prokazují, že se zřejmě jedná o běžně užívaný koncept ochranné známky, zároveň však dokládají, že žalobce, ačkoliv mohl zvolit zcela jiné zvíře (např. sovu) nebo jinou část jeho těla (např. žabí nohu) zřejmě záměrně zvolil usmívajícího se obojživelníka. Ačkoliv mohl zvolit jinou konturu kruhu, zvolil stejnou konturu ohraničení. Ačkoliv mohl zvolit slovo zcela odlišné, zvolil slovo, které se rovněž nijak zvlášť nesnažilo odlišit od ochranné známky zúčastněné osoby (stejně počáteční písmeno a počet písmen, přičemž první slabika končí na O stejně jako ve zvukově podobném slovu „kroksy“). Žalobce mohl zvolit zcela jiný font písma (tak jako jím uváděné příklady), ale zvolil font, který se nesnaží nijak zvlášť odlišit od fontu používaného v grafickém provedení slovní ochranné známky „CROCS“ zúčastněné osoby. Z čehož lze opět jen stěží dovozovat jeho dobrou víru, resp. poctivý záměr.

[15] Ve správním řízení bylo ze strany osoby zúčastněné na řízení předloženo dostatečné množství dokladů, ze kterých lze dovést, že namítané ochranné známky byly užívány tak, že je veřejnost vnímá jako označení patřící osobě zúčastněné na řízení a spojuje si je s jí nabízenými výrobky. Pokud si toto označení byla schopna veřejnost spojit s výrobky osoby účastněné na řízení, lze dojít k závěru i o vědomosti žalobce o tomto užívání. Žalobce si proto měl nebo mohl být vědom toho, že pokud bude užívat matoucím způsobem podobnou přihlašovanou ochrannou známkou, bude do značné míry těžit z proslulosti tohoto označení a tím zasahovat do práv zúčastněné osoby. Závěr žalovaného o zlé víře resp. o nepoctivém záměru žalobce je proto zcela namístě.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

[16] Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Stěžovatel v prvé řadě připomenul, že osoba zúčastněná na řízení již obsahově velice

pokračování

podobný návrh podala dne 19. 12. 2011 s odkazem na § 7 odst. 1 písm. a), b) a e) zákona o ochranných známkách. Tento návrh byl pravomocně zamítnut a předmětná ochranná známka byla žalovaným ponechána v platnosti, přestože byly namítány stejné ochranné známky jako v tomto řízení. Žalovaný mimo jiné konstatoval, že nejde o označení shodné ani podobné s namítanými slovními ani kombinovanými ochrannými známkami, založenými na slovním prvku „CROCS“, resp. motivu krokodýla. Dále uvedl, že zápisem napadené ochranné známky do rejstříku ochranných známek nedošlo k zásahu do zákonem chráněných starších práv navrhovatele, konkrétně nemůže docházet k těžení z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména namítaných ochranných známek, ani jim být způsobena újma. Zápisem napadené ochranné známky do rejstříku ochranných známek nedošlo k zásahu do starších práv osoby zúčastněné na řízení, vyplývajících z jejich starších ochranných známek Společenství. Také EUIPO v obsahově shodné věci B002136078 rovněž dospěl k závěru, že namítaná označení CROCS a

jsou daleko od přihlašovaného označení **COQUI** a tedy nejsou splněny podmínky článku 8 (1)(b) nařízení o ochranné známce Společenství, aby mohlo být námitkám vyhověno.

[17] Žalovaný tedy v situaci, kdy bylo opakovaně pravomocně rozhodnuto, že důvody pro neplatnost ochranné známky dle § 7 odst. 1 písm. a), b) a e) nejsou dány, protože označení CROCS a

nejsou podobné napadené ochranné známce **COQUI** nyní nově rozhodl, na základě shodných skutkových okolností a obsahově obdobného návrhu, pouze odkazujícího kromě § 7 odst. 1 písm. a), b) a e) zákona o ochranných známkách navíc i na písm. g) a k), zcela opačně, když shledal, že napadená ochranná známka a namítané nezapsané označení vytvořené pouze z již jednou neúspěšně namítaných ochranných známek je zaměnitelné, přestože předtím dospěl ke kategoricky opačnému závěru. Tento radikální obrat, kdy žalovaný rozhodl v rozporu s vlastním předcházejícím rozhodnutím ve stejné věci, kterým je vázán, podle stěžovatele způsobuje nesrozumitelnost rozhodnutí. Jedná se o překvapivé rozhodnutí v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, zásadou legitimního očekávání a zásadou předvídatelnosti práva. Postup žalovaného je ústavně neakceptovatelný a je projevem nepřijatelné a nepřipustné svévole.

[18] Žalovaný stejně nedůsledně přistoupil i k posouzení podmínky nedostatku dobré víry, tedy vědomosti o existenci práva jiného, když se tomuto rozhodnutí zcela vyhnul a alibisticky odkázal na údajné hodnocení provedené shora, které však provedeno nebylo.

[19] V případě druhé podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách, tedy existence poškození práv navrhovatele žalovaný pouze spekulativně argumentoval, aniž by provedl jakékoliv dokazování. Z rozhodnutí žalovaného podle stěžovatele není zřejmé, na základě čeho dospěl k závěru, že stěžovatel věděl o existenci nezapsaného označení osoby zúčastněné na řízení.

[20] Skutečnost, že stěžovatel má řádně zapsanou ochrannou známku, která byla jak v námitkovém, tak v opakovaném zrušovacím řízení opakovaně pravomocně potvrzena a shledána nepodobnou s namítanými ochrannými známkami zúčastněné osoby, žalovaný zjevně za ospravedlnitelný důvod nepovažoval, přestože je dle názoru stěžovatele s odkazem na § 8 zákona o ochranných známkách zcela legitimní důvod pro užívání takového označení.

[21] Údajnou absenci dobré víry na své straně považuje stěžovatel za falešný odkaz na nový důvod doposud nevyčerpaný předcházejícím návrhem, který tvoří překážku věci rozhodnuté, kdy pod formálně deklarovaným argumentem klamavosti je fakticky skryta nemožnost domoci se neplatnosti ochranné známky podle ostatních právních důvodů, přičemž údajná protiprávnost má spočívat v těch důvodech, pro které již prakticky shodný návrh osoby zúčastněné na řízení byl pravomocně zamítnut. Takový postup je podle názoru stěžovatele zneužitím práva, obcházením zákonych ustanovení, obcházením překážky věci rozhodnuté a exces z právní jistoty stran a předvídatelnosti správního rozhodování.

[22] Ještě nesmyslnější je úvaha soudu, že stěžovatel věděl, nebo mohl vědět, že navrhovateli svědčí starší práva k označení, které nemá sice zapsané, neužívá jej známkoprávně relevantním způsobem, resp. neužívá jej na relevantním území vůbec. O takovém „označení“ přece stěžovatel jakožto přihlašovatel ani vědět nemohl, když neexistovalo. V řízení totiž nebylo tvrzeno, natož prokázáno, že by stěžovatel věděl o takovém kombinovaném označení, protože jeho existence nebyla prokázána. Bylo pouze prokázáno, že stěžovatel věděl o obou ochranných známkách, které samy o sobě byly opakovaně shledány nepodobné napadené ochranné známce, a tedy bylo opakovaně potvrzeno, že stěžovatel měl všechny důvody být v dobré víře.

[23] Ze samotné znalosti existence dvou samostatných označení nelze předpokládat, že by mohlo existovat i označení, které je tvořeno kombinací těchto označení. Stěžovateli z bodu 43 kasační stížnosti napadeného rozsudku vyplývá, že městský soud je toho názoru, že práva k označení mohou vznikat dokonce, aniž by takové označení bylo zapsáno, a aniž by bylo užíváno, není třeba jej prokazovat, stačí jeho existenci a vysokou hodnotu jen tvrdit. Takový závěr soudu však popírá veškeré principy známkoprávní ochrany založené z hlediska formálního na registraci a z hlediska materiálního na užívání.

[24] Odůvodnění napadeného rozsudku označil stěžovatel za matoucí i rozporné ohledně hodnocení podobnosti označení. V bodu 38 totiž městský soud paradoxně přiznává, že ač formálně důvodem pro vyhovění osobě zúčastněné na řízení měl být nedostatek dobré víry, ve skutečnosti zastává názor, že jde o to, nakolik napadená ochranná známka stěžovatele může v relevantním spotřebiteli vyvolat asociaci s výrobky osoby zúčastněné na řízení, a tím získat neoprávněnou výhodu pro stěžovatele. Soud tak mimo jiné zastává názor, který zároveň vyvrací, neboť jak žalovaný, tak soud dospěli k závěru, že označení si nejsou podobná a asociace mezi označeními nehrozí. Předchozí závěr žalovaného i EUIPO o nepodobnosti napadené ochranné známky stěžovatele s ochranými známkami osoby zúčastněné na řízení by sám o sobě stačil na vyhovění žalobě. Veškeré další konstrukce o existenci nezapsaného značení vzniklého účelovou kombinací známek jsou mimo rámec zákona o ochranných známkách.

[25] Městský soud navíc přiznává, že odůvodnění nedostatkem dobré víry, tedy formálně odkazem na § 7 odst. 1 písm k) zákona o ochranných známkách, je ve skutečnosti pouze úkrokem stranou, aby bylo možné revokovat již pravomocný předcházející závěr o nepodobnosti obou označení, a obejít tak překážku věci rozhodnuté. V kombinaci s názorem soudu, že existenci ani užívání takového označení není třeba ani prokazovat, je takový postup soudu v rozporu s právem a zcela zjevnou svévolí.

[26] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se v posuzované věci nejedná o obsahově podobný návrh prvnímu návrhu ani návrhu v řízení před EUIPO, protože tento druhý návrh osoby zúčastněné byl nově podán také s odkazem na § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách z důvodu nedobré víry přihlašovatele (stěžovatele). Nejedná se tudíž o překážku věci rozhodnuté, neboť není dána totožnost věci. K porušení principu

pokračování

legitimního očekávání nedošlo, jelikož se nejedná o skutkově shodný či obdobný případ a rozhodnutí žalovaného není nedůvodně rozdílné, neboť bylo založeno na jiném právním základě. V této souvislosti žalovaný upozornil, že ve stěžovatelem zmiňovaných rozhodnutích otázka nedobré víry vlastníka napadené ochranné známky nebyla vůbec řešena. Tvzení stěžovatele, že nebylo prokázáno užívání staršího označení vzniklého spojením dvou starších ochranných známek k označování výrobků, není pravdivé. Ve správním řízení a následném soudním přexkumu bylo prokázáno, že nezapsané označení v podobě

CROCS™ a označení

a CROCS byla osobou zúčastněnou na řízení užívána k označení jejích výrobků, a to před datem podání přihlášky napadené ochranné známky. Stěžovatel si existence těchto označení byl nebo mohl být vědom, když se sám pohybuje na trhu s obuví, tedy shodným typem výrobku, pro který je užíváno nezapsané označení osoby zúčastněné. Boty CROCS byly v relevantním období již všeobecně známé.

[27] Ke stěžovatelem namítanému rozporu ohledně hodnocení podobnosti předmětných označení žalovaný s poukazem na rozsudek NSS sp. zn. 1 As 25/2017 uvedl, že v případě hodnocení podobnosti u návrhu na neplatnost podaného s odkazem na § 7 odst. 1 písm k) zákona o ochranných známkách stačí nižší úroveň podobnosti, než je podobnost potřebná k pravděpodobnosti záměny, která byla předmětem předcházejících sporných řízení uváděných stěžovatelem. V obou případech se jedná o kombinovaná označení, jejichž celkově podobný vizuální dojem bude i s ohledem na výrobky (obuv) pro spotřebitele důležitější, než fonetické a významové rozdíly mezi porovnávanými ozančenímí. Celkový vizální dojem obsahuje až příliš mnoho společných prvků, než aby se mohlo jednat o náhodu.

[28] Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že je vlastníkem a uživatelem nezapsaného označení

CROCS™ a užívá jej soustavně od svého založení v roce 2002. Za účelem zvýšení ochrany svých práv podala 9. 9. 2014 přihlášku ochranné známky Společenství pro toto nezapsané označení. Nezapsané označení je tak v současné době chráněno rovněž ve formě ochranné známky Evropské unie, č. přihlášky 13239975, zapsané pro výrobky a služby ve třídách 9, 10, 14, 18, 25 a 35.

[29] Osoba zúčastněná na řízení se ztotožnila s rozhodnutími žalovaného i s napadeným rozsudkem. Konstatovala, že stěžovatel v kasační stížnosti nepřináší žádné argumenty, které by prokazovaly opak. Městský soud v Praze a správní orgány úplně zjistily skutkový stav, na který řádně aplikovaly relevantní právní úpravu.

[30] Nedobrou víru stěžovatele při podávání přihlášky ochranné známky lze dovodit z vysoké míry celkové podobnosti jeho ochranné známky a nezapsaného označení a zjevné vysoké podobnosti výrobků, pro které jsou porovnávaná označení užívána. Zohlednit je přitom třeba i skutečnost, že porovnávaná označení jsou v souvislosti s výrobky a službami užívána podobným, či dokonce identickým způsobem. Nezapsané označení disponuje vysokou mírou rozlišovací způsobilosti a reputace u veřejnosti. Je tak zjevné, že stěžovatel záměrně zvolil takovou podobu ochranné známky, která vytváří jednoznačnou asociaci jeho ochrané známky s celosvětově známým nezapsaným označením osoby zúčastněné, aby si tak usnadnil vstup na trh a dosáhl obchodního úspěchu, kterého by jinak nedosáhl. Osoba zúčastněná na řízení dále poukázala na společné prvky, z nichž vyplývá vysoká míra celkové podobnosti porovnávaných

označení, a upozornila, že stěžovatel měl při vytváření své ochranné známky možnost zvolit z nepřeberného množství tvarů, barev, motivů, různých druhů zvířat, nicméně zvolil takové, které jsou konfliktní nebo přinejmenším sporné, resp. způsobilé vyvolat vysokou míru celkové podobnosti porovnávaných označení a asociace v širším smyslu a způsobit újmu. Uvedené rysy ochranné známky dokládají jeho skutečný úmysl zneužít známosti nezapsaného označení pro svou obchodní činnost. Nekalý úmysl stěžovatele vyplývá i ze skutečnosti, že provedl registraci několika průmyslových vzorů Společenství, které jsou vysoce podobné nezapsanému označení i dalším ochranným známkám osoby zúčastněné a které, jak osoba zúčastněná uvedla již v návrhu, EUIPO prohlásil za neplatné. V předcházejícím řízení bylo prokázáno, že o společném užívání ochranných známek CROCS v rámci nezapsaného označení stěžovatel věděl, a měl si tak být vědom toho, že předmětné nezapsané označení se vžilo u spotřebitelské veřejnosti pro výrobky osoby zúčastněné na řízení.

[31] Stěžovatel zaměňuje různé důvody pro prohlášení ochranné známky za neplatnou podle § 7 odst. 1 zákona o ochranných známkách, když nepřiléhavě odkazuje na rozhodnutí EUIPO a žalovaného. Osoba zúčastněná na řízení zdůraznila, že stěžovatelem citovaná rozhodnutí byla činěna na základě porovnání podobnosti porovnávaných označení, nikoli na posouzení, zda přihlášky ochranných známek žalobce byly podány v nedobré víře, a nelze k nim proto v posuzované věci přihlížet.

[32] Přihlášením ochranné známky vznikla osobě zúčastněné na řízení újma a zároveň stěžovateli nespravedlivá výhoda způsobená právě přihlášením ochranné známky, neboť stěžovatel hodlal těžit z rozlišovací způsobilosti nezapsaného označení. Stěžovatel tak nebyl a ani nemohl být v dobré víře. Osoba zúčastněná na řízení upozornila, že stěžovatel neprokázal jakékoli ospravedlňující jednání k přihlášení ochranné známky. Prioritní právo osoby zúčastněné k nezapsanému označení vzniklo nejpozději v roce 2006, tedy před datem podání přihlášky ochranné známky. Tato skutečnost byla v rámci předcházejícího řízení řádně prokázána. Argument stěžovatele ohledně neprokázání užívání nezapsaného označení tak je třeba odmítnout jako účelně vykonstruovaný.

III. Posouzení kasační stížnosti

[33] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[34] Kasační stížnost není důvodná.

[35] Podle § 32 odst. 3 zákona o ochranných známkách, ve znění účinném ke dni rozhodnutí žalovaného, *úřad prohlásí ochrannou známku za neplatnou rovněž v řízení zahájeném na návrh osoby uvedené v § 7 a z důvodů v tomto ustanovení uvedených.*

[36] Podle § 7 odst. 1 písm. k) téhož zákona, přihlašované označení se nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu tím, kdo je dotčen ve svých právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře.

[37] Nejvyšší správní soud v prvé řadě stejně jako městský soud poukazuje na rozsudek NSS ze dne 7. 11. 2012, č. j. 9 As 123/2011 – 107, v němž k naposledy cit. ustanovení vyslovil,

pokračování

že „při zjišťování, zda byla naplněna hypotéza § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb., a tedy zda je dán důvod pro prohlášení příslušné ochranné známky za neplatnou, je nutné posoudit několik podmínek: (1.) zda přihlašovatel věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět o existenci ochranné známky (práva k označení) namítatele, (2.) zda přihlášením ochranné známky přihlašovatelem došlo k poškození namítatele a (3.) zda neexistuje důvod, který by jednání přihlašovatele ospravedlnil. V souladu s presumpcí dobré víry na straně přihlašovatele a s § 34 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. leží důkazní břemeno ohledně prvních dvou skutečností na namítajícím; jsou-li však skutečnosti prokazující zlou víru přihlašovatele doloženy, musí případné důkazy prokazující naopak dobrou víru přihlašovatele předložit právě přihlašovatel. V neposlední řadě platí, že správní orgán musí vždy přihlídnout i ke všem ostatním relevantním okolnostem případu, které by mohly zlou víru vyvrátit nebo naopak potvrdit.“

[38] K poukazu stěžovatele na návrh osoby zúčastněné na řízení ze dne 19. 12. 2011 na prohlášení ochranné známky č. 311718 ve znění „COQUI“ za neplatnou podaný podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. a), b) a e) zákona o ochranných známkách, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tento návrh byl zamítnut rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 8. 2013, sp. zn. O-472613, č. j. O-472613/D076381/2011/ÚPV. Žalovaný v tomto rozhodnutí porovnával napadenou ohranou známku stěžovatele č. 311718 ve znění:

COQUI

s desíti ochrannými známkami uplatněnými osobou zúčastněnou na řízení z hledisek uvedených v § 7 odst. 1 písm. a), b) a e) zákona o ochranných známkách. Neposuzoval však, tak jako v nyní projednávané věci, dotčení v právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách a nezabýval se ani nezapsaným označením

CROCS

nebot' ho osoba zúčastněná na řízení neuplatnila. Stěžovateli tudíž nelze přisvědčit, že byly namítány stejné ochranné známky jako v tomto řízení. Jednalo se tudíž o řízení (věc) s jiným předmětem, byť se stejnými účastníky, tj. nikoli o totožnou věc se shodnými skutkovými okolnostmi a obsahově shodný návrh, jak tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že návrh osoby zúčastněné na řízení ze dne 19. 12. 2011 byl podán podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. a), b) a e) zákona o ochranných známkách, kdežto návrh v posuzované věci byl podán podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 písm. a), b), e), g) a k) téhož zákona. Ze závěrů učiněným žalovaným ve věci č. j. O-472613/D076381/2011/ÚPV ohledně podobnosti namítaných ochranných známek tak nelze v posuzované věci vycházet, resp. dovozovat, že žalovaný rozhodl nesprávně, jak to činí stěžovatel v kasační stížnosti.

[39] Již z argumentace stěžovatele ohledně rozhodnutí EUIPO ve věci B002136078, v níž uvádí, že rovněž dospěl k závěru, že namítaná označení CROCS a

jsou daleko od přihlašovaného označení **COQUI**, je zřejmé, že ani Evropský úřad průmyslového vlastnictví neporovnával nezapsané označení osoby zúčastněné na řízení

CROCS™

COQUI

s ochrannou známkou stěžovatele **COQUI**, ale porovnával s touto ochrannou známkou stěžovatele odlišné ochranné známky osoby zúčastněné na řízení.

[40] K námitce stěžovatele, v níž žalovanému vytknul, že nedůsledně přistoupil k posouzení nedostatku dobré víry na straně stěžovatele (vědomosti o existenci práva osoby zúčastněné na řízení), Nejvyšší správní soud uvádí, že žalovaný na str. 29 napadeného rozhodnutí poukázal na prvostupňové rozhodnutí, podle kterého osobě zúčastněné na řízení svědčí dostatečně silná

práva k nezapsanému označení **CROCS™**, které před podáním přihlášky napadené ochranné známky užívala na území České republiky, a zmínil, že v příslušné části odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (str. 24 až 28) je podrobně uvedeno, z jakých skutečností a jakých konkrétních dokladů předložených osobou zúčastněnou na řízení tento závěr vyplývá.

[41] K argumentaci stěžovatele uvedené v rozkladu pak žalovaný mimo jiné uvedl, že doklady předložené osobou zúčastněnou na řízení svědčí o velkém rozsahu užívání předmětného nezapsaného označení a rovněž o jeho známosti, resp. známosti takto označovaných výrobků v okruhu relevantní spotřebitelské veřejnosti, a že tyto doklady se vztahují jak k období před podáním přihlášky napadené ochranné známky (2005 až 2008), tak k období následujícímu (2010 až 2011). Žalovaný dále stejně jako prvostupňový orgán dospěl k závěru, že doklady předložené osobou zúčastněnou na řízení prokazují, že jí svědčí práva k namítanému nezapsanému označení před podáním přihlášky napadené ochranné známky na území České republiky. Žalovaný potvrdil taktéž závěr prvostupňového rozhodnutí, že přihlašovatel (stěžovatel), resp. původní vlastník napadené ochranné známky (společnost Hessy s.r.o.) věděl, resp. s ohledem na zjištěné skutečnosti (i se zohledněním předpokladu o jeho přiměřeném přehledu o módních novinkách v příslušném odvětví a konkurenci na trhu) mohl vědět o starších právech osoby zúčastněné na řízení k předmětnému nezapsanému označení užívanému již několik let před podáním přihlášky ochranné známky stěžovatele na trhu pro obuv a v souvislosti s ní. Nelze proto přisvědčit námitce stěžovatele, že z rozhodnutí žalovaného není zřejmé, na základě čeho dospěl k závěru, že stěžovatel věděl o existenci označení používaného osobou zúčastněnou na řízení.

[42] Žalovaný se přiklonil také k závěru prvostupňového rozhodnutí, že stěžovatelem popsané odlišné vizuální znaky porovnávaných označení jsou v celkovém dojmu do značné míry potlačeny použitím velkého množství znaků společných. Poukázal v této souvislosti na skutečnost, že spotřebitel nemusí mít vždy při výběru zboží ochranné známky vedle sebe, ale pracuje s nedokonalým obrazem ve své paměti. Konstatoval, že stěžovatelem popsané vizuální rozdíly mezi porovnávanými označeními nebyly natolik výrazné, aby vyvrátily závěr o podobném celkovém dojmu, který obě označení vyvolávají. Přisvědčil zjištění prvostupňového orgánu, že obdobné pojetí (koncepce) a kompozice známkových motivů (obrazový prvek s poměrně jednoduše a výtvarně zpracovanou částí živočicha na kruhovém podkladu s dvojitou konturou tematicky spojený se slovním prvkem stejné délky, jejich stejný velikostní poměr a uspořádání pod sebe) jsou dostatečné k tomu, aby tato označení mohla u relevantní spotřebitelské veřejnosti vyvolat (mírně) podobný celkový dojem.

[43] Z výše uvedených závěrů je zřejmé, na základě čeho žalovaný dospěl k závěru o nedostatku dobré víry na straně stěžovatele (vědomost stěžovatele o nezapsaném označení

pokračování

osoby zúčastněné na řízení již před podáním přihlášky napadené ochranné známky a podobnost porovnávaných označení). Nejvyšší správní soud považuje uvedené závěry žalovaného za řádně zdůvodněné, a nepřisvědčil proto námitce stěžovatele, že žalovaný nedůsledně přistoupil k posouzení podmínky nedostatku dobré víry.

[44] Nejvyšší správní soud zároveň uvádí, že se s těmito závěry žalovaného ztotožňuje, neboť jestliže bylo předmětné nezapsané označení osoby zúčastněné na řízení spotřebitelům obecně známo již v období před zapsáním ochranné známky stěžovatele v roce 2009, pak o něm také stěžovatel věděl, nebo vzhledem k okolnostem měl vědět, jelikož podniká ve stejném odvětví (prodej obuvi) a nabízí k prodeji totožný druh obuvi. S přihlédnutím k této vědomosti stěžovatele o existenci předmětného nezapsaného označení ve spojení s žalovaným popsanou mírnou podobností porovnávaných označení, na kterou přílehlavě poukázal také městský soud (stejná kombinace grafického vyobrazení roztomilého usmívajícího se vodního živočicha v kruhu s podobným slovním prvkem pod ním, stejná kontura ohraničení, podobný font), Nejvyšší správní soud ve shodě s žalovaným i městským soudem konstatuje, že byl prokázán nedostatek dobré víry na straně stěžovatele.

[45] V případě námítky stěžovatele, že ohledně existence poškození práv osoby účastněné na řízení žalovaný pouze spekulativně argumentoval, aniž by k tomuto provedl jakékoliv dokazování, Nejvyšší správní soud v prvé řadě znovu poukazuje na výše zmíněnou vědomost stěžovatele o předmětném nezapsaném označení a mírnou podobnost porovnávaných označení. Žalovaný na základě těchto skutečností konstatoval, že spotřebitelská veřejnost mohla mezi těmito označeními vidět určitou souvislost. Ztotožnil se se závěrem prvostupňového rozhodnutí, že původní vlastník při podání přihlášky napadené ochranné známky nebyl v dobré víře, ale naopak byl veden úmyslem získat přihláškou napadené ochranné známky neoprávněnou tržní výhodu na úkor osoby zúčastněné na řízení, která je tak dotčena na svých právech k namítanému nezapsanému označení, a tím je i poškozena, neboť stěžovatel, jakožto vlastník ochranné známky, tak mohl získat nespravedlivou výhodu, tj. usnadnit si na úkor osoby zúčastněné na řízení vstup na trh a příliv zákazníků, kterého by jinak nedosáhl, potažmo dosáhnout toho, aby se spotřebitelská veřejnost domnívala, že kupuje související a kvalitativně rovnocenný výrobek značky CROCS, a těžit tak z reputace u české spotřebitelské veřejnosti. Tyto závěry žalovaného ohledně poškození práv osoby zúčastněné na řízení nejsou spekulativní, jak namítá stěžovatel v kasační stížnosti, ale logické, náležitě zdůvodněné, srozumitelné a správné. Ohledně této otázky tak již nebylo třeba provádět další dokazování.

[46] V kasační stížnosti zmíněné opakované potvrzení ochranné známky stěžovatele a její shledání nepodobné s ochrannými známkami osoby zúčastněné na řízení nepředstavuje ospravedlitelný důvod k jednání stěžovatele (původního vlastníka ochranné známky), neboť jak již bylo uvedeno výše, jednalo se o porovnávání jiných ochranných známek. Stejně tomu je v případě poukazu stěžovatele na zápis jeho ochranné známky do rejstříku a z toho plynoucí práva stěžovatele a povinnosti jiných subjektů podle § 8 zákona o ochranných známkách. Jestliže totiž byly splněny podmínky pro prohlášení ochranné známky za neplatnou podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách, jako tomu bylo v posuzované věci, nelze se již dovolávat § 8 téhož zákona. Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že také s případnou existencí důvodů ospravedlňujících jednání (původního) vlastníka napadené ochranné známky se žalovaný vypořádal, když konstatoval, že stěžovatel žádné ospravedlňující důvody neuvedl, ani nepředložil v tomto smyslu žádné relevantní důkazy a žádné takové důvody neuvedl ani v rozkladu.

[47] Nelze přisvědčit ani argumentaci stěžovatele, v níž svou údajnou absenci dobré víry označil za falešný odkaz na nový důvod doposud nevyčerpaný předcházejícím návrhem, který

tvorí překážku věci rozhodnuté. Předchozí rozhodnutí žalovaného nepředstavuje překážku věci rozhodnuté, neboť jak již bylo uvedeno výše, jeho předmět byl jiný (posuzování jiných ochranných známek podle jiných ustanovení zákona o ochranných známkách). V tomto předchozím rozhodnutí žalovaného tak bylo posuzováno naplnění hypotézy jiných ustanovení zákona o ochranných známkách - § 7 odst. 1 písm. a), b) a e), které na rozdíl od § 7 písm. k) téhož zákona, podle něhož žalovaný rozhodoval v posuzované věci, neobsahují dobrou víru podatele přihlášky (vlastníka) ochranné známky. Posuzovaná věc je tudíž odlišná, k rozhodnutí nerespektujícímu překážku věci rozhodnuté nedošlo a posouzení dobré víry v posuzované věci nelze považovat za obcházení překážky věci rozhodnuté.

[48] Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že v případě napadeného rozhodnutí žalovaného v nyní posuzované věci se nejedná o stěžovatelem tvrzené zneužití práva, obcházení zákonných ustanovení, porušení zásady legitimního očekávání a exces z právní jistoty a předvídatelnosti správního rozhodování, ani o projev svévole, či radikální obrat v rozhodovací činnosti žalovaného způsobující zmatečnost a nesrozumitelnost rozhodnutí žalovaného vydaného v posuzované věci.

[49] Úvaha městského soudu, že stěžovatel měl vědomost o užívání nezapsaného označení osobou zúčastněnou na řízení, není nesmyslná, jak tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti, nýbrž je založená na důkazech obsažených ve správním spise, z nichž vyplývá, že osoba zúčastněná na řízení od uvedení výrobků značky CROCS na český trh v roce 2006 do podání přihlášky napadené ochranné známky v prosinci roku 2009 užívala ochranné známky CROCS a

jednak samostatně, jednak společně ve vzájemné spojení zejména v podobě **crocs**[™], a to přímo na obuvi a rámci prodeje v obchodech (na stojanech a visačkách u bot), jakož i v rámci reklamy a prezentace v tisku či na internetu. Nelze tudíž stěžovateli přisvědčit, že toto nezapsané označení neexistovalo a stěžovatel o něm nemohl vědět. Tuto argumentaci stěžovatele považuje Nejvyšší správní soud za účelovou, neboť jestliže sám stěžovatel připouští, že bylo prokázáno, že věděl o obou výše uvedených ochranných známkách, pak tato jeho vědomost svědčí o tom, že musel mít vědomost i o předmětném nezapsaném označení, jelikož to bylo používáno společně s výše uvedenými ochrannými známkami (resp. jako jejich kombinace).

[50] Skutečnost, že se v dané době jednalo o nezapsané označení (z vyjádření osoby zúčastněné na řízení je zřejmé, že přihlášku ochranné známky Společenství pro toto nezapsané označení podala až dne 9. 9. 2014), neznamená, že nebylo užíváno známkoprávně relevantním způsobem. Smysl a účel nezapsaného označení majícího atributy ochranné známky (což nezapsané označení osoby zúčastněné na řízení splňuje), je totiž stejný jako u ochranné známky, tj. odlišení výrobků či služeb jednotlivých podnikatelů a vybudování povědomí o těchto výrobcích či službách u spotřebitelů. Mezi ochrannou známkou a nezapsaným označením tak není z hlediska užívání žádný významný rozdíl. Jinak tomu samozřejmě je z hlediska možnosti ochrany práv z nich plynoucích.

[51] Ke konstatování stěžovatele, že ze samotné znalosti existence dvou samostatných označení nelze předpokládat, že by mohlo existovat i označení, které je tvořeno kombinací těchto označení, Nejvyšší správní soud uvádí, že je tomu přesně naopak, neboť z hlediska vlastníka dvou ochranných známek dává smysl a je logické posílit jejich rozlišovací schopnost jejich společným vyobrazením (užíváním). Lze tedy předpokládat a je pochopitelné, že vlastník dvou doposud odděleně uváděných ochranných známek je spojí do jednoho vyobrazení

pokračování

tak, jak to v posuzované věci učinila osoba zúčastněná na řízení.

[52] Stěžovatel dále v kasační stížnosti brojil proti závěru městského soudu uvedenému v bodu 43 kasační stížností napadeného rozsudku, v němž uvedl, že i kdyby zúčastněná osoba nedoložila ani jeden příklad užití svých ochranných známek v podobě namítaného nezapsaného označení, bylo by možné dovodit zásah do jejich starších práv k těmto ochranným známkám s ohledem na jejich vysokou inherentní a následně získanou rozlišovací schopnost, skutečnost, že se tyto znaky vzájemně posilují a při používání napadené ochranné známky stěžovatele lze dojít k závěru o matoucí podobnosti napadené ochranné známky s namítanými ochrannými známkami. V posuzované věci takováto situace nenastala, když bylo prokázáno užívání nezapsaného označení osobou zúčastněnou na řízení již před podáním přihlášky ochranné známky stěžovatele, uvedený závěr městského soudu napadený stěžovatelem tak je hypotetický a Nejvyšší správní soud se proto argumentací stěžovatele mířící proti tomuto závěru dále nezabýval, neboť to nemá pro posouzení věci význam.

[53] Nejvyšší správní soud nespátuje v odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku stěžovatelem namítanou rozpornost spočívající v tom, že shledal nedostatek dobré víry stěžovatele a zároveň dospěl k závěru, že napadená ochranná známka stěžovatele může v průměrném spotřebiteli vyvolat určitou míru asociace s výrobky osoby zúčastněné na řízení. Stěžovatel se totiž mylí, když má za to, že jak žalovaný tak i soud dospěli k závěru, že porovnávaná označení si nejsou podobná a asociace mezi nimi nehrozí. Žalovaný i městský soud totiž porovnávali nezapsané označení v podobě

crocs

COQUI

s ochrannou známkou stěžovatele. Jednalo se tedy, jak již ostatně bylo opakovaně uvedeno výše, o porovnání jiných označení než v předchozím řízení před žalovaným a EUIPO.

[54] Závěr o podobnosti porovnávaných označení je navíc pro posouzení věci relevantní, neboť dokládá dotčení na právech osoby zúčastněné na řízení podle § 7 písm. k) zákona o ochranných známkách a zároveň představuje relevantní okolnost pro posouzení otázky existence dobré víry stěžovatele dle tohoto ustanovení. Závěr o mírné podobnosti uvedených označení proto nepřekračuje rámec zákona o ochranných známkách ani pravomoc žalovaného. Taktéž Nejvyšší správní soud má za to, že předmětné nezapsané označení a uvedená ochranná známka si (i přes existenci určitých odlišných prvků) jsou mírně podobné, neboť jak již bylo uvedeno výše, jedná se o stejnou kombinaci grafického vyobrazení roztomilého usmívajícího se vodního živočicha v kruhu s podobným slovním prvkem pod ním, se stejnou konturou ohraničení a podobným fontem.

[55] K tvrzení stěžovatele, že městský soud přiznává, že závěr o nedostatku dobré víry ve smyslu § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách je ve skutečnosti pouze úkrokem stranou, aby bylo možné revokovat již pravomocný předcházející závěr o nepodobnosti obou označení, a obejít tak překážku věci rozhodnuté, Nejvyšší správní soud uvádí, že nic takového z kasační stížností napadeného rozsudku nevyplývá. Již výše bylo vysvětleno, že překážka věci rozhodnuté k právní otázce podobnosti předmětného nezapsaného označení a ochranné známky stěžovatele není dána. Závěry městského soudu lze shrnout tak, že bylo prokázáno, že stěžovatel nebyl v dobré víře při podání přihlášky své ochranné známky, přičemž je zároveň dána podobnost porovnávaných označení vyvolávajících u průměrného spotřebitele mírně podobný celkový dojem, a žalovaný tudíž při posouzení věci nepochybil. Tyto závěry spolu souvisejí, vzájemně se doplňují, nejsou kontradiktorní a Nejvyšší správní soud je považuje za správné a úplné.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[56] S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nedůvodnou. Nejvyšší správní soud proto dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[57] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

[58] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však osobě zúčastněné na řízení žádná povinnost uložena nebyla a Nejvyšší správní soud neshledal ani jinou okolnost zvláštního zřetele hodnou, a proto osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. dubna 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu